

Finantsministeren: Den ærede Rigsdagsmands Forespørgsel gjør mig det nødvendigt at komme tilbage til denne Sags Behandlingsmaade i Almindelighed, deels ved tidligere Rigsdagsseffioner og deels ved Administrationen. I et af de første Rigsdagsmøder havde jeg den Ære at forelægge et Forslag, der gik ud paa at eftergive, efter et almindeligt Princip, en heel Deel af de usikre Fordringer, som hidrørte fra Gageforbud og deslige. Det Princip, hvorfra Regjeringen dengang gik ud, var, at saagodt som alle Forsbud, der vare ældre end en vis Dato, nemlig ældre end 1841, skulde ansees for at være givne i sin Tid mere som en Gave, til deels ogsaa som Betaling for præsteret Extraarbejde, end som Forsbud. Dette fandt imidlertid dengang ikke Rigsdagens Bisald, idet man troede, at det vilde være nødvendigt at underkaste Forsbudslisten en detailleret Behandling for hvert enkelt Individ's Bedkommende. En saadan Behandling har som Følge deraf stadigt været pleiet ved Finantsministeriet og pleies endnu dagligen, og det vil ogsaa fremgaa af Statsrevisoratets Bemærkninger desangaaende, at en saadan Behandling finder Sted, og at det ingenlunde i saa Henseende mangler paa Omfæng fra Regjeringens Side. Det har imidlertid endnu ikke været muligt under denne Behandling at opstille saadanne almindelige Principer for Eftergivelsen, som der kunde egne sig til at antages af Legislaturen og derved sætte den istand til at blive fritagen for saadanne Discussioner om de enkelte Personligheder som dem, der vilde følge af Sagens Behandlingsmaade hidtil. — Regjeringen har ikke kunnet følge nogen anden Grundsatning end den, at man i Overensstemmelse med Loven af 30te Juni 1850, der indeholder en Besøttelse og tillige en Forpligtelse for Finantsministeriet i saa Henseende, har opfordret Bedkommende til at erklære sig om, paa hvilken Maade de meente at kunne afdrage eller eventuelt afgjøre deres Forsbudsgjæld. Der er dernæst, enten med Bedkommendes Indvilligelse eller, i det meget sjældne Tilfælde, hvor det ikke er kommet til mindelig Forening med Finantsministeriet, i Kraft af den Finantsministeriet givne Bemyndigelse, uden deres Samtykke indeholdt

af deres Gager og Pensioner saadanne Bidrag, som man efter bedste Skjøn — og i den Henseende have almindelige Regler været fulgte, hentede fra Hensynet til de paagjældende Gagers og Pensioners Størrelse — maatte antage, at de vilde kunne taale. Dette har foranlediget, at der oftere indkom Ansøgninger, deels om Moderation i de givne Afdrags Bestemmelser, deels om total Eftergivelse, og enhver enkelt saadan indkommen Sag er af Finantsministeriet bleven behandlet paa det Omhyggeligste, og, forsaavidt det blot gik ud paa Hensstand eller endogsaa paa, at Afdraget paa Gjælden maatte nedsættes, har Finantsministeriet anseet sig bemyndiget til, paa Grund af de bestaaende Forhold, at indrømme Saadant, uden Medvirkning fra Legislaturens Side. Hvor der derimod har været Spørgsmaal om Gjældens Afgjørelse enten ved Eftergivelse eller ved en Avertionssums Betaling, enten paa eengang eller succesfvt, har Finantsministeriet ikke kunnet ansee sig bemyndiget dertil, og har derfor maattet henvende sig til Legislaturen. Det har været Gjenstand for en Bedømmelse efter Omstændighederne i ethvert enkelt Tilfælde, hvorvidt man har fundet, at det Begjærte egnede sig til saaledes at forelægges Legislaturen, og af de Tilfælde, som paa den Tid, Lovforslaget skulde forelægges Rigsdagen, have været modne til Afgjørelse, har man optaget dem, som man, ifølge de Finantsministeriet bekyndte eller formodede Grundsatninger hos Rigsdagen i Henseende til sliche Forholds Bedømmelse, kunde antage at ville gaae igjennem. Nu vil jeg paa ingen Maade paastaae, at der ikke foruden dem, som deels ved tidligere og deels ved det nu foreliggende Lovforslag menes at kunne komme i Betragtning til Eftergivelse, skulde være Mange, som ere ligesaa værdige og trængende dertil, ja, jeg tør end ikke absolut nægte, at der kunde være dem, som vare det endnu mere; men det ligger i denne Sags Natur, at, saalange Regjeringen ikke har Besøttelse til paa sit Ansvar, med Forbehold af den senere Bedømmelse, som fra Statsrevisorernes Side desangaaende kan finde Sted, at afgjøre en saadan Sag efter bedste Skjøn, saalænge kan Regjeringen ikke fremkomme med andre Sager end dem, som ere